

Vrienden van Maladah,

Maarn - juli 2015

Het is een reis geweest, die we niet snel zullen vergeten.

De school breidt zich erg snel uit, waardoor we qua accommodatie een beetje in de problemen komen. We moeten uitbreiden en in eerste instantie een lerarenkamer aanbouwen zodat de leerkrachten niet meer op de waranda de lessen hoeven voor te bereiden.

Door de grote toeloop van leerlingen, vooral in het voortgezet onderwijs denken we toch binnen niet al te lange tijd ook enkele lokalen te moeten bouwen. Daarover is nu overleg met het ministerie van Onderwijs, want ook zij willen een deel van de financiering voor hun rekening nemen en wordt er naar een oplossing gezocht.

We hopen binnen afzienbare tijd een prijsopgave te ontvangen en dan te kunnen beoordelen of de nieuwbouw voor de stichting een haalbare kaart is.

De tussentijdse examens van groep 3- 5 en 6 zijn weer afgenomen en de leerlingen hebben buitengewoon goed gescoord. In het gesprek met de monitor van het Regio Office kregen Omar Touray (het schoolhoofd) en wij de complimenten voor de hoge score. Hij was enorm blij dat de school de goede resultaten van vorig jaar zelfs heeft overtroffen en als de beste school uit de regio te voorschijn is gekomen. We hebben Omar en zijn team leerkrachten hiervoor bedankt en verteld dat we heel trots op hen zijn.

De nieuwe keuken is ook een enorm succes. De kokkinnen, die in eerste instantie wat sceptisch waren omdat er op een andere manier moest worden gestookt, zijn nu enorm blij met de keuken. Het werkt veel makkelijker en is beter schoon te maken. De leerlingen van de 'Kindergarden', Nursery 1, 2 en 3 en groep 1 van de Primary school zijn enorm blij met hun maaltijd.

Tijdens ons verblijf in Gambia kwam er ook weer een container uit Nederland aan met allerlei schoolmaterialen, computers en schoolborden. Dank aan diegenen die ons deze materialen schenken, in Gambia kunnen zij dit nog heel goed gebruiken.

Naast alle schoolperikelen worden wij ook geconfronteerd met zaken die niet zo zeer met het onderwijs zelf te maken hebben. Dit is misschien niet zakelijk geredeneerd maar kinderleed kunnen wij niet negeren, zeker niet wanneer het één van onze 'eigen'schoolkinderen betreft.

Bij één van onze bezoeken aan de school in Kunkujang troffen we twee onderwijzeressen, die net een huisbezoekje hadden afgelegd bij een zieke leerling. Zij waren erg ontdaan en vertelden dat het met Mariatou niet goed ging en dat ze 'serious ill' was. Als ze deze term gebruiken is er werkelijk iets ernstigs aan de hand. Zij adviseerden ons om ook bij dat zieke meisje te gaan kijken.

Bij het zien van de leerling werden we er erg door geraakt. Mariatou (een meisje van 11 jaar) lag op een primitief bed in een even primitieve, stoffige slaapkamer van rode leemsteen en kon zich nauwelijks meer bewegen. Ze was ontzettend vermagerd, uitgedroogd en erg ziek. Zij bleek 5 maanden geleden te zijn gevallen en men dacht toen aan een beenbreuk.

De foto's wezen echter uit dat er niets gebroken was en men in het ziekenhuis niets voor haar kon doen. Helaas heeft ze een infectie aan het been gekregen en is men niet meer naar een arts gegaan, omdat er daarvoor geen geld was. Wij hebben de moeder toen overtuigd dat ze onmiddellijk naar het ziekenhuis moest.

De volgende morgen vroeg om half zeven is Malang (de chauffeur van de school) met Mariatou en haar vader naar het ziekenhuis gegaan en is daar direct geholpen. De artsen waren erg boos op haar vader omdat ze niet eerder naar het ziekenhuis was gebracht. Als ze 2 of 3 dagen langer hadden gewacht, was ze overleden.

De artsen constateerden een botinfectie en er werd direct antibiotica toegediend. Ook werd een bloedmonster genomen, wat erg moeilijk was omdat ze bijna geen bloed meer had en uitgedroogd was. Er moest zo snel mogelijk bloed toegediend worden, maar het ziekenhuis had geen bloed in voorraad, dus moest er hals over kop naar donoren gezocht worden.

Gelukkig had haar vader dezelfde bloedgroep en kon men bij hem direct bloed afnemen en heeft Malang nog een donor gevonden. Na enkele dagen mocht ze met een ruime medicatie naar huis om aan te sterken zodat ze een week later geopereerd kon worden. Mariatou is nu weer thuis. Het gaat gelukkig erg goed met haar en ze kan zelfs al weer een beetje lopen. We hopen dat het herstel zich goed doorzet, zodat ze na de zomervakantie weer naar school kan.

Het was een nuttige en indrukwekkende reis!

Wij wensen u allen een prettige vakantie en groeten u vriendelijk namens Stichting Maladah Gambia,

Henk Alberts, voorzitter.